

nødes han til paany at gaae Fallit under endnu sørgeligere Omstændigheder. Saa er Massen væsentlig forringet, og forringet i Mellemtiden netop derved, at der er hdet uforholdsmæssige Afdrag til de Creditorer, der have gjort Fordring paa og faaet tilstaaet Extra-dividender. Dernæst er det en Følge af det nuværende System, at det er meget vanskeligt for Fallenter at opnaae Accord, thi det er en Selvfølge, at den samme Creditor, der beredvillig vilde indrømme Nedsættelse, naar han vidste, at den kom Fallenten tilgode, har ingen- somhelst Lust til at gjøre det, naar han veed, at andre Creditorer stille sig paa et andet Standpunkt og gjøre Fordring paa at faae deres Tilgodehavende fuldt ubetalt, samt naar han veed, at den Smødekommen, han kunde være tilfunds at vise, efter al Sandsynlighed ikke bliver til sand Gavn for Fallenten, men dertimod kun medfører Fordeel for Medcreditorer. Saaledes er altsaa Forholdet. Det at være under Fallit er nu omtrent eenstydigt med fuldstændig Udelæggelse; der er ikke noget begrundet Haab for Fallenten om at kunne komme i Orden ved en fornøftig Accord, og denne Omstændighed, der er saa sørgelig for Fallenten, er fra den anden Side ligesaa sørgelig og fordærvelig for Creditorerne; thi det er en Selvfølge, at i det Dieblis en Fallent veed, at der intet Haab er for ham om at komme i Orden igjen og begynde sin Virksomhed paany, holder han det gaaende med sin Forretning saa længe, som det paa nogen Maade er ham muligt, og saaledes forfættes Forretningen det ene Aar efter det andet, uagtet den Handlende er insolvent og veed, at han er insolvent; thi vor Lovgivning har ingen Bestemmelse, der tvinger en Mand, der er vidende om sin Insolvens, til at opgive Voet som fallit. Dertil har han ingen Forpligtelse, og saaledes foreligger der i Praxis Exempler paa, at Handlende, der vare vidende om deres Insolvens, have fortsat deres Handel en halv

Sneds Aar. Det er en Selvfølge, at under saadanne Forhold stiger Underbalancen med hvert Aar, og det Tab, der til Syvende og Sidst kommer ud for Creditorerne, naar Falliten ikke mere kan afværges, bliver langt betydeligere, end det under modsatte Forudsætninger vilde være blevet, og dertil kommer endvidere som en anden uheldig Omstændighed for Creditorerne, at for de solide Handlende er det vanskeliggere at concurrere med saadanne usolide og insolvente Forretninger, hvem det slet ikke er om at gjøre at arbejde med Fordeel, men hvis eneste Formaal er at holde det gaaende, saalænge som det paa nogen Maade er muligt. Til disse to Punkter, som jeg her har tilladt mig at fremhæve, kunde der føies mange, men jeg antager, at, hvad jeg saaledes eksempelvis har nævnt, er Hovedpunkterne, og derfor skal jeg ikke tillade mig at nævne andre Punkter, som der tillige kunde være Tale om at tage under Overveelse. Jeg haaber, at den ærede Justitsminister ikke vil stille sig paa det Standpunkt, at den Reform, jeg anseer for ønskelig i disse Forhold, skulde staae i et saa inderligt Forhold til den store Procesreform, at den skulde staae og falde med samme. Det skal vistnok fra min Side indrømmes, at Eksteretten hører til Processen, men paa den anden Side er det ligesaa vist, at der er den Forskjel, at de Bestemmelser, som der trænges til, høre ind under Strafferetten og Civilretten, og at det er muligt at tværksætte en Reform af denne Deel af Lovgivningen, uden at Processformen derfor behøver at forandres; saaledes som det ogsaa andre Steder er skeet. Selvfølgelig skulde jeg for mit Bedkommende med stor Paaskjønnelse modtage en fuldstændig Reform for hele Processvæsenet, og jeg troer i Virkeligheden, at der er Trang ikke alene paa det Gebeet, jeg har tilladt mig at bringe under Dmtale her, men ogsaa paa hele Civilprocessens Gebeet; men paa den anden Side troer jeg dog, at der er Grader i denne Trang,